

Numărul 2 / aprilie 2009 / gratuit pentru cei cu suflet roș-albastru

Steaua

suntem noi

O viață roș-albastră!

Pentru mine totul a început în 1995....

Era primăvară și undeva, în Ghencea, ochii unui vizitor suporter urmăreau meciul „Steaua-FC National”. Admirație, uimire, ce poți oare să găsești în privirea unui copil de 9 ani, era acolo în incinta stadionului. Uite galeria! Ce minunat e să fii acolo în mijlocul ei! Era fascinantă! Uite o fumigenă roșie, se amestecă atât de bine cu

albastrul cerului.

Jucătorii... nu îi mai desparte sticla rece a ecranului. Este aici lângă ei, și Doamne cine și-ar fi închipuit că-i poate vedea atât de aproape, că îi poate atinge, sunt reali, îi aude, vorbesc, gesticulează, și în final... joacă fotbal, 90 de minute, 2 reprize. Uite portarul. Are mănuși. Și poarta pare mai mare decât la tv. Fluierul arbitrului. A început jocul.

Amețește. Ochii îi fug de la o poartă la alta. Mingea... unde e? A, uite. Gol! Balonul rotund se odihnește în plasa din spatele porții. Tribunele sunt în picioare. Gooolllll! Gol pentru Steaua! Se cântă! Unii se îmbrățișează. Privirea i se îndreaptă spre peluză. Acolo parcă meciul are alte dimensiuni. Mai însemnate. Parcă și bucuria e mai mare și emoțiile mai puternice. Gol!! Și iar

gol!!! Și Steaua învinge. Și încă cum? 6-0!

FINALUL MECIULUI

Galeria cântă! Stadionul parcă a devenit o imensă sală de concert și în mijlocul sălii, ei, jucătorii, echipa lui preferată se prind de mâini și ce fac? O DOAMNE ! La TV nu văzuse niciodată așa ceva! Se prind toți 11 de mâini și pornesc către peluză, apoi și către celelalte tribune, se înclină și prin gestul lor mulțumesc. Cui? Lor, spectatorilor, celor cu care au trăit împreună emoția și bucuria victoriei (spectatori - mai târziu va învăța un alt termen SUPORTER). Echipa se apropie de spectatori ! E rândul lui să-i privească de aproape. I se scaldă privirea în ochii lor și visează să devină și el SUPORTER adevărat, așa pentru o echipă ca aceasta ADEVĂRATĂ : Panduru, Stângaciu, Joe Panait, Filipescu, Doboș, Gâlcă, Ionuț Pârvu, Damian Militaru, Marius Lăcătuș.

BANII SCHIMBĂ OAMENII

1999/2000. E SUPORTER. E alături de galerie. Merge

mai peste tot. Invincibila Steaua nu-l lasă să rămână pe gânduri mult timp.

Nici cuvântul mamei nu contează. Escaladează gameamul și... pe-aici ți-e drumul la stadion : STEAUA-RAPID 3:1.

Victorii mari : STEAUA-DINAMO 5:0 . Rivala de moarte, DINAMO, nu prea avea șanse. În Ghencea STEAUA era de neînving, și chiar și în deplasări bate, bate tot ce-i iese în cale. Și anii trec și fotbalistii sunt alții și alții și răsplata lor e mai mare și mai mare și echipa se îndepărtează de suporterii. Ei sunt puternici acum, au bani, au contracte, mașini, averi, case de lux, renume.

NU VREAU SĂ MĂ OPRESC

Dar SUPORTERII? Au rămas în peluze, s-au scindat în grupări. Au unghiuri de vedere diferite. Ceva a rupt parcă legătura dintre ei și echipă. O prăpastie creată de cine? De bani? De dorința de parvenire ?

Banii aduc nume noi, valori mercenare pentru câteva clipe și undeva la altă margine de țară printre taximetriști mai zărești

scânteia din ochii unui fost jucător uitat parcă prea devreme. Funcțiile importante ale clubului revin celor care acceptă jocul deloc curat cu banii ce poartă zerouri multe în coadă și rar sau mai deloc unele nume sonore se amestecă în stafful din Ghencea.

Fără victorii , cu gust amar al infringerilor și cu dorința ca măcar un egal să se “ facă” se îndreaptă pe același drum, păziți de jandarmi și umiliți de o lege care guvernează acum peste toate stadioanele și suporterii din țară.

Și încet, încet, îmbătrâniți înainte de vreme, cu regret, se constată că tot ce a fost bucurie, revelație, spectacol în ochii suporterului, se topește, se estompează cu bani, cu noroi, cu lucruri murdare și greu de descris.

Managementul, antrenorul, echipa? Cine oare mai poate reda încrederea suporterului în visul lui, în culorile pe care le iubește, pentru că el NU POATE ȘI NICI NU VREA SĂ-ȘI ATĂRNE FULARUL ÎN CUI. ■

Doar nouă ne pasă?

Vrem demnitate și onoare,
nu valize și dosare.

Mulți dintre suporterii obișnuți ai Stelei sunt probabil, nedumeriți în privința disputei dintre patronul Stelei George Becali și grupurile organizate de suporterii ale echipei. Privind câteva aspecte esențiale din sânul echipei realizăm că declinul acesteia nu este deloc întâmplător și am să încep cu staff - ul tehnic. O fostă câștigătoare a Cupei Campionilor și cel mai galonat club din România, cum este cunoscută Steaua, are obligația să emită pretenții uriașe atunci când vine vorba de alegerea oamenilor care trebuie să aducă performanță și să continue tradiția echipei. Dacă ne uităm la cluburi de succes precum Man Utd, Real Madrid sau Bayern Munchen putem remarca foarte ușor că tradiția acestor cluburi este dusă mai departe cu ajutorul unor nume sonore din istoria acestora. Personaje care ocupă funcții importante în staff sau centrele de copii și juniori cum ar fi O.G. Solskjaer (Man U), Alfredo Di Stefano, Pedrag Mijatovic(Real Madrid), Gerd Muller, Giovane Elber, Jens Jeremies (toți FC Bayern). În acest context putem fi siguri că există o garanție a continuității în ceea ce privește tradiția cluburilor de succes. Mi-a venit greu să cred că un nepot de-al patronului Stelei, devenit celebru prin prisma unui scandal în trafic, a ocupat postul de antrenor al unei grupe de copii la Steaua. La fel de greu este de crezut că un fost patiser (Virgil Becali), are un cuvânt greu de spus în alegerea jucătorilor ce urmează a îmbrăca tricoul roș-albastru, tricou îmbrăcat cândva de Hagi. Știm cu toții că Steaua este cel mai iubit și galonat club de fotbal din România și că este nevoie de rigurozitate în alegerea oamenilor care îl conduc. Nu poți spera la suc-

ces și continuarea tradiției achiziționând jucători vizionați pe dvd.

PROFESIONALISM SAU CIRC?

O echipă cu un nume de o asemenea rezonanță nu - și poate permite să nu angajeze scouteri sau psihologi. E poate bizar de ce jucătorii Stelei se accidentează atât de des, e poate la fel de bizar că întotdeauna jucătorii veniți la Steaua nu - și dezvoltă potențialul, din contră, scad valoric și sunt cedați pe sume

modice. Toate se pot caracteriza prin incompetență, o caracteristică a staff-ului tehnic și medical. Sunt oameni care nu știu să «danseze» și totuși o fac, aici la noi, în «discoteca» din Ghencea. Un cuvânt greu pentru un stadion care a adus atâtea bucurii unor oameni simpli care populau această arenă într - un număr considerabil ofereau spectacol în tribună, primeau răspunsul în teren, uitau de greutățile vieții cotidiene.

Stenograme, bodyguarzi sau tribunale nu sunt cuvinte

pe care noi, suporterii, ni le dorim asociate clubului pentru care facem atâtea sacrificii. În era Becali fostele glorii sunt umilite cu fiecare ocazie și putem constata cu durere că un club imens este condus ca o afacere de colțul blocului. Un loc în care profesioniștii sunt substituiți de «oameni de încredere». În această perioadă care tinde spre dezastru echipa Stelei și «oameni de încredere». În această perioadă care tinde spre dezastru echipa Stelei și

spânzură fără milă. O echipă demoralizată, cu gândul mai mult să nu greșească decât să creeze. Un lot de jucători mai mult bulversați decât lucizi. Un Pedrazzini impus fiecărui antrenor, jucători impuși fiecărui antrenor, un stadion pe care libertatea a ajuns un lux în rândul angajaților cât și a susținătorilor.

Susținem echipa necondiționat, facem sacrificii, cheltuim bani, oferim spectacol și pretindem profesionalism la acest club respectat. ■

Steaua suntem noi!

Fetele pasiunii

Poate nu vă mai aduceți aminte, dar înainte de fatidicul an 2000, care avea să marcheze începutul celei mai bulversante epoci din istoria Stelei, ce nu s-a încheiat încă, Steaua arăta altfel. Nu doar că arăta altfel, dar Steaua era alta! Nu era Steaua de azi.

Steaua era cea mai iubită echipă din România. Iubirea pentru Steaua se trăgea din prestața unei echipe, care nu reprezenta doar o fostă campioană a Europei, ci și o mostră despre ce înseamnă performanță în fotbal. Steaua însemna performanță! Steaua însemna seriozitate, însemna efort susținut. Nu era echipa care se îneca la mal, nu era echipa care să facă de râs fotbalul române-

sc în partide cu «pescari». Era o echipă iubită pentru că se încapățâna să nu-și dezamăgească suporterii.

SPRE PRĂPASTIE

Azi, Steaua rămâne cea mai iubită echipă din fotbalul intern, dar a pierdut aura «unică».

Unii microbisti au încetat s-o mai iubească, din cauză că echipa a devenit, ușor-ușor, la fel ca toate celelalte. A câștigat suporterii din Vadu Roșca, Rast, Zăbrăuți sau Ștefănești, care nu știu de Majearu, dar îl iubesc pe Nicolică. Care nu știu de Ioan Alecsandrescu, dar îl adoră pe Gigi Becali. Steaua a devenit un intermediar.

Pe vremuri, Steaua trezea o simpatie și o admirație unanime. În sine, ideea că în

fotbalul românesc ceva merge «nemțește», la foc automat, fascina mulțimile. Steaua fascina, deci, prin constanță, prin atitudine, prin pedigree. Prin sobrietatea cu care aborda competiția internă și tupeul cu care juca în afară.

Becali a reușit să radicalizeze fotbalul românesc și să facă din Steaua o echipă urâtă cu patimă pe multe stadioane și în multe orașe din țară, prin tradiție prietene. Echipă implicată în «Valiza», «Bricheta», având cel mai bătăran și grotesc finanțator, este analizată strict prin prisma lui și huiduită pe arenele din țară.

Presa de azi titrează «FC

Steaua, clubul cu cei mai mulți penali».

ODATĂ, STEAUA TREZEA RESPECT.

Era condusă de o somitate în materie de fotbal, Ioan Alecsandrescu, avea antrenori proveniți din foști mari jucători (Ienei, Iordănescu, Țiți Dumitriu). Lăcătuș era veriga magică dintre deceniul fabulos al anilor '80 și deceniul hegemonic din anii '90. Nationala era alcătuită pe scheletul Stelei, cu Hagi în rol de dirijor. Steaua transfera jucători la Real Madrid, Fiorentina sau Tottenham.

Azi, Steaua se pierde în pluton. Are jucători de pluton, un conducător care se distinge prin «aroganțe» și grosolanii și care se află în arest pentru lipsire de libertate. La națională îl dă, cu regularitate, pe Bănel Nicolică. Lăcătuș merge la OTV alături de cei mai reprezentativi (oare?) jucători și-l sprijină pe Becali. Hagi a fost

dat afară și batjocorit în piața publică, la fel ca Boloni, Iordănescu, Balint. Căpitanul Rădoi a fost vândut la arabi, în timp ce vedeta Dică nu prinde nici banca de rezerve la Catania.

Azi, unii «suporteri» sunt aduși cu autocarele din Bolintin și Ștefănești și îmbrăcați în tricouri cu «Free Gigi». În timp ce alții se încapățânează să-l conteste neîncetat pe Becali, mulți fac pe supărații și le e frică să se gândească la ce va fi după «domnia» marelui războinic. Tot ei pretind civilizație și batiste albe, dar se resemnează fatalist cu ideea că avem cel mai prost-crescut patron din cea mai lipsită de maniere competiție sportivă din România.

Becali a devenit un loc comun pentru toți. După ce a transformat «jigodia» și «zdreanța» din insulte în mijloace de adresare, continuă să se întindă cleios, ca o gelatină, pe blazonul Stelei, de-acolo, de după gratii. ■

BASARABIA, PAMANT ROMANESC!

Libertate! Acesta este cuvântul care trebuie să fie pe buzele noastre în aceste zile. De ce liber? Pentru că libertatea este cel mai de preț lucru și pentru că frații noștri de peste Prut sunt pe cale să-și piardă acest drept! Încearcă doar pentru câteva secunde să-ți imaginezi cum ar fii... să fii lipsit de mândrie, de demnitate. Și mai mult, să fii privat de toate drepturile omului. În timp ce tu citești aceste rânduri circa 800 de tineri, studenți, viitori medici, arhitecți, ingineri îndură clipe de coșmar în beciurile miliției lui Voronin! Pentru ce? Pentru că au îndrăznit să ceară ceea ce li se cuvine! Pentru că au avut curajul să încerce să pună capăt tuturor abuzurilor comunismului. Pentru că nu mai vor să trăiască în teroare! Pentru că nu mai vor să plece capul! Acum noi avem datoria să îi susținem necondiționat! Pentru că vor să fie liberi! Și pentru că avem libertatea de a-i ajuta!

Cum? Trebuie să ieșim în stradă! A trecut vremea în care să mai stăm la mâna autorităților care de prea multe ori au demonstrat că diferența dintre poliție și miliție stă în doar 2 litere! Politicienii??? Sunt primii care îngenunchiază în fața oricui licitează mai mult! Chiar și marea Uniune Europeană, care se bate cu pumnul în piept cu fiecare ocazie cum că ei ar fi marii apărători ai drepturilor omului, în după amiaza zilei de 7 aprilie nu suflau un cuvânt despre ce se întâmplă în Basarabia! Așa că te întreb, aceștia sunt oamenii în care noi ne punem speranțele??? NICIDECUM!!! Puterea este în mâinile noastre și când vom realiza cu adevărat acest lucru, nimeni și nimic nu ne va putea oprî! Să nu lăsăm regimul comunist să lege din nou funia de gât unor oameni care nu mai au și așa prea multe de pierdut. Să fie clar pentru toată lumea! Basarabia a fost, este și va fi România! Cei de peste Prut au fost, sunt și vor fi români! Avem aceeași limbă, același trecut glorios! Murim mai bine-n luptă, cu glorie deplină. Decât să fim sclavi iarăși în vechiul nost-pământ! Și nu uita, ești liber atâta timp cât vrei să fii liber! Dacă îi susții tacit și nu te exprimi este ca și cum ți-ai suprima propria libertate!

Ce înseamnă a susține?

Este o întrebare dificilă pentru că nimeni nu și-o mai pune în ultimul timp.

Prin răspunsul la această întrebare se va mai risipi din confuzia fiecărui individ în parte. Nimeni nu își poate da cu părerea despre gradul de implicare pentru că fiecare poate susține că este foarte pătimăș față de echipă sa și nimeni nu îl poate contrazice. Dar o diferență se poate face în acest sens prin acțiunile fiecăruia. La urma urmei un om este ceea ce face și nu ceea ce zice. Așadar, din start, cei care privesc meciul de acasă din fața televizorului nu pot fi considerați suporterii deoarece nu fac nimic concret pentru susținerea echipei favorite. Ei sunt doar fanii unei echipe și nimic mai mult. Singurii pe care îi putem considera suporterii sunt exclusiv cei prezenți la meciuri. Dar cei prezenți în tribune la meciuri,

pentru a se putea considera suporterii, trebuie bineînțeles să-și susțină favoriții. Nu este corect să te duci la stadion și să te uiți la meci mâncând semințe și să te consideri suporter. Asta poți face și acasă în fața televizorului. De fapt este chiar o atitudine rușinoasă deoarece locul tău din tribună ar fi putut fi ocupat de cineva dornic să cânte pentru favoriți, alături de ceilalți suporterii, iar echipa ar beneficia de un suport real pe parcursul meciului. Dacă îți ocupi locul în stadion și ești doar privitor pentru că îți place atmosfera gândește-te că atmosfera e făcută tot de cei din tribune și este un gest ipocrit să îi privești pe cei de lângă tine cum cântă în timp ce gura îți este plină de semințe.

Există ideea greșită că sin-

gurii responsabili de încurajarea echipei sunt cei din peluze. Este foarte greșit deoarece cei din peluză aduc un suport vocal mai consistent pentru că susțin echipa într-un cadru organizat. Când zic că ei susțin echipa mai bine mă refer la calitatea fonică a încurajărilor pentru că din punct de vedere al pasiunii, oricine prezent în orice parte a stadionului poate fi la fel de pasionat ca cei din peluze.

Ideea generală este că fiecare individ prezent pe stadion are datoria de a-și susține echipa. Odată cu intrarea lui în stadion, este de acord cu termenii și condițiile” statutului de suporter. Suporterul obișnuit din tribune are o datorie egală cu cel din peluze de a-și susține echipa și nu este nici inferior nici superior celui din peluze. ■

”SOMNUL RAȚIUNII NAȘTE MONȘTRI.” FRANCISCO GOYA

Pentru toți
cei care
au văzut
sărbătorile altfel

